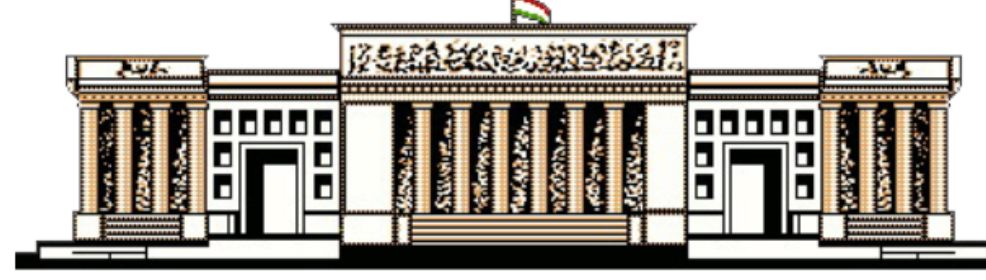

СААДОДОШИ

МАРДУМ

Нашрияи Маҷлиси Олии Ҷумҳурии Тоҷикистон

№143 (4883)

ҶУМЪА, 22 НОЯБРИ СОЛИ 2024

Аз 1 январӣ соли 1991 чоп мешавад

«Парчами давлатӣ баёнгари ҳақиқи мавҷудияти миллати соҳибдавлати тоҷик бо тамоми ғановату асолати таърихиву фарҳангӣ ва ҳуқуқии он аст».

Эмомалӣ РАҲМОН

Парчами давлатии мо, ки бо тобиши рангҳои сурх ҳамчун рамзи озодиву истиқлол, сафед - сулҳу оромӣ, сабз - обидно хурраи ва тоҷи соҳибдавлатӣ бо ҳафт ситораи дурахшон инъикоси тамаддуни оламгир, фарҳангии деринбунёди давлатдорӣ, масири пушрафтаи ватанхоӣ ва қаҳрамононҳои фарзандони ҷонфидои миллат, шоҳқорҳои илму фан ва шаҳрсозии тинати ободкорӣ созандагии мардуми мо мебошад, таҳти сибсати хирадбунёду сулҳҷӯенаи Пешвои муаззаму маҳбӯби миллат муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон дар марҳилаи навини давлатдорӣ миллӣ моро ба дастовардҳои нодирӣ сиёсӣ иқтисодӣ ва иҷтимоӣ фарҳангӣ ташвиқ намуд.

РАМЗИ ШАҲОМАТУ ИФТИХОРИ МИЛЛАТ

Иттиҳоди муташаккили одамонро, ки майл ва ормони бунёди давлати миллӣ дорад, лозим аст нахуст, худди муайян дошта бошанд, ҳокимияти оммавию таъсис диҳанд ва ниҳоят, соҳибхитиёр гарданд. Ҳарчанд соҳиби рамзи миллӣ будан шартӣ асосии мавҷудияти давлат нест, вале ин руҳи дар таҳмики истиқлолият ва пешбурди

робитаҳои сиёсӣ, ҳамчунин, ҳамонҳангии иқтисодӣ фарҳангӣ миёни мамлакатҳо нақши муассир дорад. Аксарияти давлатҳо дар заминаи иттиҳоди одамони соҳибфарҳанг, ҳомилони ғановати таърихи миллати хеш ба миён омадаанд ва низими арзишҳои фарҳангӣ таърихӣ барои ташаккули низоми идоракунӣ ин кишварҳо мусоидат намудааст. Аз

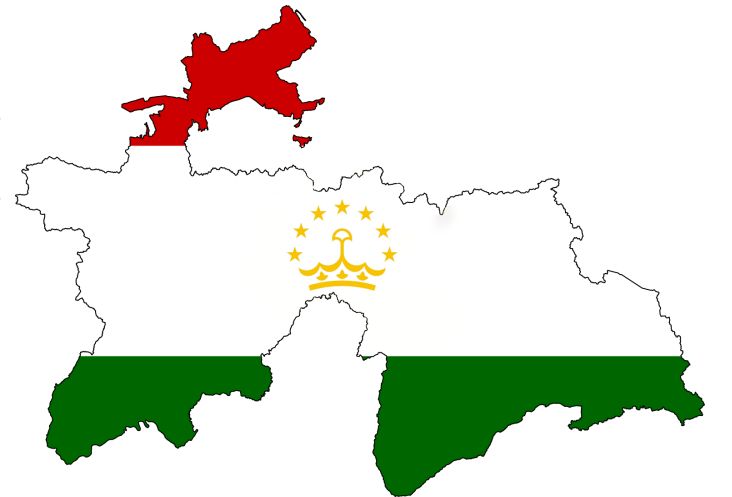
ин рӯ, дар аксари давлатҳо тамоюли пос доштани арзишҳо ва муқаддасоти миллӣ мушоҳида мешавад. Дар бештари мавридҳо ба хотири арҷгузорӣ ба арзишҳои фарҳангӣ ва афзудани ифтихори миллӣ дар рамзи давлатӣ чунин омилҳо инъикос менамоянд. Мувофиқан тамоми давлатҳои муосир соҳиби рамзи миллӣ худ мебошанд ва парчами миллӣ яке аз рӯкҳои асосии он ба ҳисоб меравад. Дар масири таърихи соҳиби парчам будан яке аз аломатҳои асосии соҳибдавлатӣ будааст, зеро тасхир ва ё сарнагун шудани ҳукумати танҳо замоне эълон мегардад, ки парчами он таслим мешуд.

(Давомаш дар саҳ. 2)

РАҲМОН
Дилшод Сафарбек,

раиси Кумитаи Маҷлиси миллии Ҷумҳурии Тоҷикистон оид ба таъмини асосҳои конститусионӣ, ҳуқуқи озодиҳои инсон, шахрванд ва қонуният, ректори Донишгоҳи давлатии Кӯлоб ба номи Абуабдуллоҳи Рӯдакӣ, доктори илмҳои ҳуқуқшиносӣ, профессор

Парчами давлатии Ҷумҳурии Тоҷикистон рамзи давлатдорӣ навин аст, ки дар Иҷлосияи XVI Шурои Олии Ҷумҳурии Тоҷикистон бо пешкори фарзанди барӯманди меҳан, Пешвои миллат муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон пазируфта шудааст. Он рамзи истиқлоли сарзамин ва орзую ормони ҳазорсолаи миллат аст. Арҷгузорӣ ба Парчами давлатӣ дарки тағйироти сифатӣ аст, ки дар ҷомеаи асри XX ба вуқӯъ пайваст. Истиқлоли фикрӣ бояд ва қамоли хирад, ки ба умқи дигаргунӣ бирасем.

АЗ ЗУҲУРИ РОДОН ТО ПАРЧАМИ ДАВЛАТИ

Ба ҳар тарзе ном мегирем: парчам, ливо, дирафш, роят ва байрақ, ки нишонаи мавҷудияти давлат ва аз муқаддасоти миллат ба шумор меравад. Дар маҷмӯъ, маҳсули ҳуши инсонҳои оғоҳу фарҳеда ва ҷамъияти хоса буда, ба василаи намуди рамз аз таърих, анъанаҳои неки аҷдод, бовару тасаввури ва донишҳои пешину муосир маълумот медиҳад. Яъне, архетип аст. Ба тариқи дигар гӯем, таърихи фарҳанги миллатро муҳтасар ва равшан мунъакис мекунанд. Аз қадим нишони давлатдорӣ ниёкон ба унвони Дирафши қовиёнӣ ё Ахтари қовиёнӣ асрҳо партав-афшон буд. Он аз ҷарми пӯсти бабр ё паланг омода шуда буд ва Кова ғанғомӣ қор дар миён мебаст ва дар набардҳо ҳамроҳи мегирфт ва мегуянд, ки хирад-манда аз Исфохон дар он сад дарсад соҳати саъд (соҳати нек ва муборак) нақш карда буд ва Фаридун пас аз пирӯзӣ бар Заҳроқ онро ҷавоҳирнишон карда буд ва бо худ мебарду дар рамиҳи бо душман фотех мешуд. Минбаъд моёи фатҳу зафарӣ шохони ориёӣ будааст. Ранги он ба қавли Фирдавсӣ: **Фурӯҳишт з-ӯ сурху зарду бунафш Ҳамехондаш қовиёнӣ дирафш.** Дар бораи Дирафши қовиёнӣ ривоятҳои дигар низ мавҷуданд. Гуфтаанд, ки дар ибтидо ҳамлаҳои араб натиҷа намебахшид. Сабабу омилҳои бемуваф-фақиятиро дар замони Умар ибни Хаттоб меҷустанд. Ҳамин оғоз буд, ки сарлашқари араб Абуабдуллоҳи Сақфӣ кушта шуд. Салмони Форс, ки аз асрори дирафш оғоз буд, соҳати саъд фотех гуфт. Пас қор ба дасти Алӣ Абутолиб расид ва саду як дарсад соҳати саъд қашид дар парчами араб. Бо ҳамин гӯё нусрат

ба тарафи араб гузашт. Он оғоз Дирафши қовиёнӣ ба Рустами Фарруҳзод супурда буданд, ки сипоҳиёни Сосони-ро сарвар буд. Бо шикасти ӯ дирафш бо ҷавоҳироташ ба дасти муқобил афтод ва миёни араб қисмат гардид. Аз он замон ба баъд унвои ва шону шуҳрати Дирафши қовиёнӣ дар таърих чун моёи ифтихорӣ барои мардуми мо ҳамчун рамзи давлатдорӣ куҳан боқӣ мемонад.

Бад-ин тартиб, парчам бозгӯӣ саргузашти ниёкону рангу матоъ ва рамзи он саҳифаҳои рангини таърихи миллат мебошанд. Ҳама дарон муҳаббати самимӣ ба Ватан дар аломату нишон ва рамзи он қудсӣ намоён мегардад. Бе ин ҳама арҷ-гузорӣ ва садоқати ватандорон парчам аз як порча матои ранга бештар нахоҳад буд.

Барои қиёс гирем ифтихороти Низомиро аз парчам, ки маҳсули тафаккури як фарди ватандор аст: **Ҳаво сурху зарду кабуду бунафш, Зи тобидаи қовиёнӣ дирафш.** Навишта маҷмӯи вожаҳои зебо ва тафохури бемоя набувад. Ин ҷо ҳадаф ва манзури шахсе нишон аст, ки гузашта, имрӯз ва ояндаи халқро мепарастад. Ба ҳамзабону ҳаммиллатон дарду шодии хешро қисмат мекунад. Агар ба жарғони ҳар суҳанаш мерасем, чӣ хубе, аммо ҳамаи пора ба дасти мардуми дигар бифадад, чӣ аҳамияте хоҳад дошт? Сиёҳие дар сафедии қоғаз.

Парчами давлатии Тоҷикистонро бо чашми дигар бояд дид. Дар он ормон, рамзи мубориза, ҷоннисори падарон, интихоби равиши дурусту солим ва ҷойгоҳи Ватанро дар низоми муносибатҳои байналмилалӣ, қовидонӣ ва устувории давлату миллат бояд таҳсис кард. Ҳине ки Парчами давлатии Тоҷикистон дар Иҷлосияи XVI Шурои Олии Тоҷикистон пазируфта шуд, амали саривақтӣ ва муҳим буд. Ин муҳимро умедбахши давлатдорони соҳибрӯда ва мустақил ба шумор мегардад.

Аз даврони қадим халқи тоҷик бунёдгузори империяҳои бузург бо рамзи намоёни худ буд. Дар ибтидо пайдоиш нахустдавлатҳои аристократияи ҳарбӣ идора мекард. Онҳо бо далерӣ, шӯҷоати шахсӣ дар ҳифзу идораи мамлакат нақши асосӣ мебозиданд. (Давомаш дар саҳ. 2)

Ба ифтихори 100-солагии адабиётшинос Соҳиб Табаров

Адабиётшиноси маъруфи тоҷик, Арбоби шоистаи илми Ҷумҳурии Тоҷикистон, барандаи Ҷоизаи давлатии ба номи Абуабдуллоҳи Рӯдакӣ (дар соҳаи адабиёт), профессори фахрии Донишгоҳи миллии Тоҷикистон, устоди забардаст Соҳиб Табаров умри борабарки хешро сарфи паҷӯиш ва таълиму тарбияи адабиёти муосирӣ тоҷик намудааст. Ба ӯ муассар гардида, ки мактаби илмию омӯзгории худро тавассути меҳнати содиқона ба халқу Ватани азизаш ба вучуд орад. Ин мактаб бо номи пурифтихори «Мактаби илмию мунаққиди Соҳиб Табаров» на танҳо дар кишвар, балки бурун аз он машҳур аст. Ба андешаи олими чех, академик Ян Рипка: «Соҳиб Табаров на танҳо адабиётшиноси тоҷик, балки адабиётшиноси оламиён аст».

Устод дар Университети давлатии Тоҷикистон ба номи В. И. Ленин (ҳоло Донишгоҳи миллии Тоҷикистон) 40 сол фаъолият кардааст. 28 сол роҳбарии кафедраи адабиётӣ советии тоҷики донишгоҳи мазкурро ба зимма дошт. Ба донишҷӯён аз мадҳали адабиётшиносӣ, назарияи адабиёт, таърихи адабиёт, матншиносӣ, адабиётшиносии муқоисавӣ ва нақди адабӣ дарс гуфт.

Дастпарвари Донишгоҳи давлатии омӯзгории Тоҷикистон ба номи Т. Г. Шевченко (ҳоло ба номи Садриддин Айни) С. Табаров солҳои 1945 - 1948 чун аспиранти Институти таърих, забон ва адабиёти тоҷики филиали тоҷикистони АИ ИҶШС ба омӯзиш ва паҷӯиш машғул шуда, соли 1949 дар мавзӯи «Романи «Ғулмон» ҳамчун романи таърихӣ» таҳти роҳбарии шарҳиноси машҳури шравай, академик Э. Е. Бертелс рисолаи номзадӣ химоя карда буд.

Олими ҷавон солҳои 1952-1958 ба ҳайси про-ректораи УДТ ифрои вазифа карда, илми адабиётшиносӣ тоҷикро бо мақолаҳои «Дақиқӣ», «Рӯдакӣ», «Абулқосим Фирдавсӣ», «Абуалӣ ибни Сино», «Носири Хусрав», «Умарӣ Хайём», «Саъдӣ Шерозӣ» ва монанди инҳо ғановат бахшидааст.

Мақолаҳои марбут ба таърихи адабиёт ду афзалият доранд: нахуст, хонандагонро бо рӯзгор ва асоси бунёдгузори адабиёти классикии тоҷик ошно менамоянд, баъдан, диққати паҷӯишгаро-

ни ҷавонро ба омӯзиш ва тадқиқи адабиёти ғани гузашта ҷалб мекунанд. Қаҳрамони матлаб соли 1953 чун олими сермаҳсул ва муҳаққиқи варзида ба вазияти вобастаи Академияи илмҳои Ҷумҳурии Тоҷикистон (ҳоло АМИТ) пазируфта шуда, ҳамзамон, узви шурои диссертатсионии Донишгоҳи давлатии миллии Тоҷикистон (ҳоло ДМТ) буд.

Солҳои 1954 - 1965 ҳамчун раиси сексияи нақди адабӣ ва адабиётшиносӣ барои рушди қисмҳои асосии илми адабиётшиносӣ - назарияи адабиёт ва танқиди адабӣ хизматҳои мондагоне кардааст. Ба андешаи мо талошҳои арзандаи устод Соҳиб Табаров дар пешрафти илми адабиётшиносӣ тоҷик, бахусус танқиди адабӣ, заҳмати нақбканоноро мемонад.

Боиси ифтихор ва арҷгузорӣ мебошад, ки аввалин

хусусан муҳаққиқони ҷавон, чун дастури роҳнамо солҳои зиёд хизмати бедареғ менамоянд.

Ошноӣ бо мактабҳои танқиди адабии рус. В. Г. Белинский, Н. А. Добролюбов, А. И. Герцен, Н. Г. Чернишевский ва дигарон имкон фароҳам оварданд, ки мунаққиди забардаст монографияи илми «Асосҳои назарияи танқиди адабӣ» (соли 1999)-ро айёми шарҳу Истиқлолият давлатӣ таълиф намояд. Муҳаққиқон бо ин асар дар тақмили паҳлуҳои камомӯхтаи илми адабиётшиносӣ тоҷик, махусан назарияи танқиди адабӣ, саҳми муносиб гузошт.

Мутахассисони соҳа тавассути ин рисола Соҳиб Табаровро бунёдгузори мактаби танқиди адабӣ, «Белинский тоҷик» муаррифӣ намудаанд, ки воқеӣ мебошад. Минҷумла, сармуҳаррири маҷаллаи «Адаб», номзоди илмҳои филологӣ Ш. Шокирзода дар мақолааш «Белинский тоҷик» дар ин маврид

ҶОНБАХШИ СУХАН

падида – «Дастури таълими доир ба назарияи танқиди адабӣ» (китоби 1, Душанбе, 1980), барои факултетҳои филологияи донишгоҳҳои мамлакат, маҳз ба қалами ҳамаи мунаққиди дақиқназар тааллуқ дорад. Устод соли 1983 «Дастури таълими доир ба назарияи танқиди адабӣ» (китоби 2)-ро ба таърифи расонид, ки он ба низоми тартибӣ таълими назарияи танқиди адабӣ чун дастури роҳнамо асоси бунёдӣ гузошт. Рисолаҳои «Материалҳо оид ба омӯختани адабиёти советии тоҷик» (1948), «Дар бораи вазъият ва вазифаҳои танқиди адабӣ» (1952), «Садриддин Айни - асосгузори адабиёти тоҷик» (1954), «Назм низоми металабад» (1963), «Асарҳои сазовори даврон офарем» (1966), «Барномаи эстетикӣ, платформаи адабию бадеӣ ва инкишофи минбаъдаи танқиди адабии тоҷик», «Методи таҳлили асарҳои бадеӣ», «Ҳаёт, адабиёт, реализм» (маҷмӯаи мақолаҳо дар панҷ ҷилд) ба маъсалаҳои муҳими назарияи танқиди адабӣ, анвои нақд, принсипу меъёрҳои баҳодиҳӣ ба асарҳои бадеӣ бахшида шуда, барои паҷӯишгарон,

чунин нигоштааст: «Нигорандаи ин сатрҳо ба андешаи онҳое мувофиқ аст, ки Соҳиб Шухратиевичро «Белинский тоҷик» медонанд, зеро ӯ дар адабиётшиносӣ муосирӣ тоҷик анқариб ҳамон қореро карда тавонист, ки мунаққиди барҷаста В. Г. Белинский дар нимаи аввали асри XIX ҳамчун классики танқиди адабӣ барои адабиёти рус ба сомон расонид».

Пешаи танқиди адабӣ пешаи пурифтихорест, вале он барои устод Соҳиб Табаров мушкилоти зиёдеро эҷод кард. Аз ҷумла, даҳсолаҳо кӯшишҳои олим барои дифои диссертатсияи докторӣ дар мавзӯҳои «Пайрав Сулаймонӣ» (соли 1962), «Симои ҷовидони Пешво дар адабиёти тоҷик» (соли 1970) дар шуроҳои диссертатсионӣ баррасӣ шуда бошанд ҳам, бенатиҷа монданд.

Ҳамин ҷонбозӣ ва ҳақталошҳои олими машҳурро Шоири халқи Тоҷикистон Ҳаҷназар Ғоиб дар шеърӣ «Кимёкаҳ» хеле муассир ба қалам дода: **Аз хастагии хеш фаромӯш кардаӣ, Байни саду ҳазор алавадаи суҳан.**

Эй марди тундхӯ, ба як нимҷони хеш, Ҷонбахш гаштаӣ ба тани хастаи суҳан.

Оре, устод барои дар сатҳи баланд офаридаи асарҳои илмӣ-тадқиқотӣ ҷавобгӯ ба талаботи айём, чун муборизи майдони суҳан ба «нимҷон будан»-и хеш нигоҳ накарда, то поёни умр «лаҷоми саманди танқиди адабӣ»-ро аз даст наод.

Мунаққиди воқеъӣ, донишманди асил, адабиётшиноси сатҳӣ байналмилалӣ дар мақолаю тақризҳои хеш камбудӣ ва муваффақияти адибонро

возеҳу равшан баён карда, дар пешрави корҳои эҷодии адибони маъруф, чун М. Турсунзода, С. Улгузода, Р. Чапли, Б. Раҳимзода, М. Миршакар, Ф. Ниёзӣ, Ф. Муҳаммадиев, Ф. Мирзо, М. Қаноат, А. Шукӯҳӣ, М. Наҷмиддинов, М. Хоҷаев, Гулрухсор, А. Самад, Ғ. Сафарзода, Ҳаҷназар Ғоиб, Ҳ. Файзулло, Ш. Ёдгорӣ ва дигарон саҳм гузоштааст.

Хизмати дигари ин олими камназир он аст, ки дар рушди илми адабиётшиносӣ тоҷик боз як саҳифаи тоза - адабиётшиносӣ муқосисавиро эҷод кард. Рисолаҳои «Ҳақиқати ҳаёт ва ҷустуҷӯҳои адабӣ» (дар II ҷилд), «Роҷеъ ба умумияти адабиётҳои мил-

лӣ», «Баҳри илми бунёдгарона», «Мақоми Мирзо Турсунзода дар адабиётшиносӣ умумиҷаҳони асри XX», «Масоили ифтихори миллӣ ва байналмилалӣ аз биниши Садриддин Айни» ҳадафҳои ин саҳифаи тоза адабиётшиносӣ мебошанд.

Истиқлоли давлатӣ ба устод Соҳиб Табаров шароити мусоид фароҳам овард, то саҳифаҳои норавшани зиндагии симоҳои машҳури адабиёти қадимии оғози садаи XX - Мирзо Абдулвоҳиди Мунзим, Абдурауфи Фитрат, Саъдулло Рабӣ, Алӣ Хуш, Маҳмудҷӯаи Бехбудӣ, Аҳмадҷони Ҳамдӣ, Назрулло Бектош ва чанде дигаронро бо мақолаю рисолаҳои илмӣ рӯшан намояд.

Баъда дар айёми донишҷӯӣ хондани мақолаю тақризҳои адабиёти дӯст медоштам. Яке аз хонандагони доимии мақолаҳои устод Соҳиб Табаров будам. Хушбахтам, ки андешаҳои марбут ба бораи фаъолияти адабиётшиносӣ Соҳиб Табаров ҳанӯз солҳои 80-уми садаи XX бо мақолаи «Чанд мулоҳи-за» дар рӯзномаи «Зафар»-и ноҳияи Москва (ҳоло Мир Сайид Алии Ҳамдадонӣ) чоп карда будам. Ҳамин мақола маро бо мунаққиди сахтгир ва серталаб устод Соҳиб Табаров ошно намуд.

Боре тарикӣ рӯзнома хабаре бо унвони «Соҳиб Табаров профессор шуд»-ро хонда, хеле мутаассир шудам. Ба худ гуфтам: «Офтобро ба доман пӯшонда намешавад».

Устод Соҳиб Табаров зиёда аз 90 сол умр дид. Ҷои шукргузори, ки дар асоси «Ҷадвали баргузори чашну солгард, фестивалу намоиш, иду озмуноҳои фарҳангӣ маърифатӣ ва анъанаҳои мардумӣ дар Ҷумҳурии Тоҷикистон барои соли 2024», ки бо Амри Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон тасдиқ гардидааст, соли равон дар Тоҷикистон 100-солагии адабиётшиносӣ маъруфи тоҷик Соҳиб Табаров чашн гирифта мешавад. Қори хайре хоҳад буд, агар дар баробари ин ташаббус куча ва ё муассисаи таълимие ба номи мунаққиди барҷастаи адабиёти тоҷик Соҳиб Табаров гузошта шавад.

Пиралӣ ҚУРБОНОВ, муовини директори МТМУ № 40-и ноҳияи Мӯминобод, Аълоҷи маориф ва илми Ҷумҳурии Тоҷикистон

Дар соли 1991 ба даст овардани Истиқлоли давлатӣ яке аз пиру-зиҳои таърихи миллӣ гардид ва орзуи чандинасар мардуми Тоҷикистонро ба воқеият табдил дод. Истиқлол барои мардуми тоҷик имконияти навро барои рушд ва шукуфоӣ фароҳам овард ва имкон дод, ки таъҳими давлатдорӣ ва фароҳам овардани шароит барои дигаргуносии иҷтимоию иқтисодӣ шурӯъ шавад.

Тағйирёбии шароитҳои иқтисодӣ ҷудо намоем. Аз ҷумла, аз соли 1991 то 1997 иқтисоди Тоҷикистон оқибатҳои харобовари пошхӯрии ИҶШС ва ҷанги шаҳрвандиро аз сар гузаронид. Қатъӣ робитаҳои иқтисодӣ бо ҷумҳурияҳои собиқ боиси аз байн рафтани бисёр корхонаҳо, норасоии молҳо ва хидматҳо, инчунин, коҳиши шаҳиди ММД гардид. Қуллӣ инфрасохтор вайрон ва сатҳи бекорӣ камбизоатиро зиёд намуд. Дар натиҷа, кишвар бо бухрони амиқи иқтисодӣ рӯ ба рӯ шуд, ки бо гиперинфлятсия, норасоии бучет ва имконнопазирии маблағгузории

ханӯз заиф ва осебпазир буд, аммо нишонҳои барқароршавӣ аллакай зоҳир гардиданд, ки ба ояндаи шукуфон умеди нав бахшид. Бо вуҷуди он ки сатҳи зиндагии аҳолии паст боқӣ монд ва кишвар ханӯз аз оқибатҳои ҷанг ранҷ мекашид, дар солҳои 1997-2000 барои рушди иқтисодӣ заминаи устувор гузошта шуд. Давраи аз соли 2000 то 2008 ҳамчун давраи рушди устувори иқтисодӣ дар Тоҷикистон муаррифи гардид. Кишвар ба инкишофи мусбати рушд ноил шуд, ки дар ин давра, пеш аз ҳама, бо дигаргуносии сохторӣ иҷроӣ барномаҳои

барои Тоҷикистон давраи гузаронидани ислохотҳои қуллӣ ва пешрафти назарраси иқтисодӣ муаррифи мегардад. Соли 2009 Тоҷикистон, мисли дигар кишварҳои ҷаҳон, ба бухрони иқтисодӣ ҷаҳонӣ рӯ ба рӯ шуд. Коҳиши нархи алюминий, молҳои асосии содироти кишвар ва коҳиши интиқоли пул аз хориҷи кишвар, боиси коҳиши шаҳиди ММД (ба 3,5%) гардид. Сармоягузорӣ ва даромади бучет коҳиш ёфт ва сатҳи камбизоатӣ боло рафт. Ба ин мушкилот нигоҳ накарда, Ҳукумати Тоҷикистон барои рафъи бухрони молиявӣ як қатор

зиндагии аҳолии буданд. Сармоягузорӣ ба соҳаҳои энергетика, кишоварзӣ, сэйбёӣ ва тичорати хурд дар ноил шудан ба рушди устувор нақши муҳим мезабод. Яке аз омилҳои асосии рушди иқтисодӣ афзоиши даромади воқеии аҳолии ба ҳисоб меравад, ки аз соли 2000 то имрӯз рушди иқтисодӣ боло рафта, мутаносибан даромади аҳолии нисбатан афзудааст. Аз соли 2000 инҷониб, сатҳи камбизоатӣ дар Тоҷикистон аз 81% то 22% дар соли 2022 ба таври назаррас коҳиш ёфт. Маҳз таваассути иродаи қавми роҳбарияти давлат, хусусан сиёсати хирадмандонаи Президенти кишвар, Пешвои миллат буд, ки як қатор ислохоти иқтисодӣ дар як муддати кӯтоҳ амалӣ гардид.

Илова ба афзоиши ММД, даромади аҳолии ва паст кардани сатҳи камбизоатӣ Тоҷикистон дар ҷалби сармояи хориҷӣ нисз муваффақиятҳои зиёд ба даст овардааст. Дар ду даҳсолаи охир ҳаҷми умумии сармоягузорӣ беш аз 10 миллиард доллар ИМА-ро ташкил дод. Дар солҳои 2007-2022 ҳудуди 70 кишвари ҷаҳон ба иқтисодиёти Ҷумҳурии Тоҷикистон сармоягузорӣ намуданд. Дар тӯли 33 соли Истиқлоли давлатӣ Тоҷикистон роҳи душворро босубот ва рушди устувор тай намуд. Таваассути ба даст овардани истиқлол кишвар соҳиби рамзҳои давлатӣ – Парчами Нишони давлатӣ, Суруди Миллӣ гардид ва дар арсаи байналмилалӣ ҳамчун давлати мустақили шинохта шуд.

ИСТИҚЛОЛИ ДАВЛАТӢ ВА ИҚТИСОДИ МИЛЛӢ

барномаҳои иҷтимоӣ оварда расонд. Гарчанде давраи 1991-1997 барои Тоҷикистон замони харобӣ ва озмоишҳои вазир буд, лекин маҳз дар ҳамин давра барои ислохоти оянда ва барқарорсозии иқтисодиёт заминаи воқеӣ гузошта шуд. Давраи аз соли 1997 то 2000 бо огози муътадилшавии иқтисодиёти Тоҷикистон пас аз ҷанги харобовари шаҳрвандӣ хос аст. Маҳз Созишномаи умумии истискорӣ сулҳ ва ризоияти миллӣ дар Тоҷикистон дар соли 1997 барои барқарорсозӣ ва рушди иқтисодиёт шароит фароҳам овард. Қадимҳои қалӣ дар роҳи муътадилсозӣ: анҷоми ҷанги шаҳрвандӣ, огози либерализатсияи нархҳо, хусусиятҳои корхонаҳои давлатӣ, мустақим кардани аъсорӣ миллӣ ва рушди баҳши молиявӣ буданд. Ин ҷараён имкон доданд, ки пешро гири гиперинфлятсияи гирифта шавад, мунтазамии иқтисодӣ муътадил гардад.

ислохотӣ, афзоиши устувори ММД, ҷалби маблағҳо, сармоягузориҳои хориҷӣ, рушди инфрасохтор ва паст кардани сатҳи камбизоатӣ муаррифи мегардад. Дар ин давра омилҳои асосии рушд инҳоянд: суботи сиёсӣ пас аз анҷоми ҷанги шаҳрвандӣ, афзоиши сармоягузорӣ ба саноати кӯҳӣ ва энергетика, инчунин, ҷалби сармоя аз дигар кишварҳо. Ин маблағгузориро сармоягузориҳои имкон доданд, ки иқтидорҳои истеҳсоли таҷдид ва навсозӣ карда шаванд, инфрасохтори нақлиётӣ ва энергетикӣ рушд ва ҷойҳои нави корӣ таъсис дода шаванд.

Тоҷикистон бо гузаронидани як қатор дигаргуносии сохторӣ ва ислохотҳои иқтисодӣ дар сатҳи зиндагии аҳолии тағйироти қуллӣ мусбатаро ҳосил кард. Навбаста аз набудани диверсификатсияи иқтисодиёт давраи солҳои 2002-2008

тадбирҳои зарурӣ андешид, аз ҷумла ҳаваамандгардони талаботи дохилӣ, дастгирии тичорати хурд миёна ва ҷалби сармояи хориҷӣ. Аллакай дар соли 2011 иқтисоди кишвар бо нишон додани афзоиши устувори ММД ба барқароршавӣ оғоз намуд. То соли 2017 Тоҷикистон ба рушди устувори иқтисодӣ ноил шуда, дар бисёр бахшҳо рушди устуворро нишон дод. Давраи баъди соли 2018 дар иқтисоди Тоҷикистон бо талош барои рушди устувор дар пасманзари рафъи оқибатҳои бухрони ҷаҳонӣ молиявӣ соли 2008 ва мушкилоти COVID-19 муаррифи мегардад. Самтҳои асосии рушд дар ин давра таҳими низоми молиявӣ, рушди инфрасохтор ва саноат, баланд бардоштани сатҳи

тадбирҳои зарурӣ андешид, аз ҷумла ҳаваамандгардони талаботи дохилӣ, дастгирии тичорати хурд миёна ва ҷалби сармояи хориҷӣ. Аллакай дар соли 2011 иқтисоди кишвар бо нишон додани афзоиши устувори ММД ба барқароршавӣ оғоз намуд. То соли 2017 Тоҷикистон ба рушди устувори иқтисодӣ ноил шуда, дар бисёр бахшҳо рушди устуворро нишон дод. Давраи баъди соли 2018 дар иқтисоди Тоҷикистон бо талош барои рушди устувор дар пасманзари рафъи оқибатҳои бухрони ҷаҳонӣ молиявӣ соли 2008 ва мушкилоти COVID-19 муаррифи мегардад. Самтҳои асосии рушд дар ин давра таҳими низоми молиявӣ, рушди инфрасохтор ва саноат, баланд бардоштани сатҳи

тадбирҳои зарурӣ андешид, аз ҷумла ҳаваамандгардони талаботи дохилӣ, дастгирии тичорати хурд миёна ва ҷалби сармояи хориҷӣ. Аллакай дар соли 2011 иқтисоди кишвар бо нишон додани афзоиши устувори ММД ба барқароршавӣ оғоз намуд. То соли 2017 Тоҷикистон ба рушди устувори иқтисодӣ ноил шуда, дар бисёр бахшҳо рушди устуворро нишон дод. Давраи баъди соли 2018 дар иқтисоди Тоҷикистон бо талош барои рушди устувор дар пасманзари рафъи оқибатҳои бухрони ҷаҳонӣ молиявӣ соли 2008 ва мушкилоти COVID-19 муаррифи мегардад. Самтҳои асосии рушд дар ин давра таҳими низоми молиявӣ, рушди инфрасохтор ва саноат, баланд бардоштани сатҳи

РАМЗИ ШАҲОМАТУ ИФТИХОРИ МИЛЛАТ

Парчам дар таърихи давлатдорӣ мо ханӯз аз даврони хеле қадим яке аз рамзҳои асосӣ ба шумор рафта, ниғони мо дар саромади ин тамаддун қарор доштаанд. Чунин, олим ва мутафаккири тоҷик, Шоирӣ халқии Тоҷикистон, устод Назри Яздонӣ дар китоби ниҳоят арзишманди хеш «Ҳикмати озодагон» бар асоси нақли «Шоҳнома»-и бегазанди Фирдавсии Тӯси парчами аҷдодӣ мо - Дирафши қовиёнро яке аз ҳуҷҷатҳои дақиқи бешакӯи шубҳаи сахми тоҷикон дар тамаддуни сиёсии умуминсонӣ, рамзи истиқлолияти давлат, шаҳомату ҷалолӣ миллат, рамзи ваҳдатсозӣ, майдондорӣ дар арсаи ҷангу ободкорӣ ба қалам дода, таъкид мекунанд, ки нишонҳои дақиқи ин ифтихороти бостонӣ дар ҳамаи парчамҳои давлатҳои соҳибистиқлол имрӯз ҳам устувору ҷовидонист: 1) найза, байрақи ҳар давлате дар сари ҷубе ё маводи дигаре Ҷайваста мешавад, ки ҳатман рамзи ҳамон найзаи Кова аст; 2) дар сари ҳар байрақе ҳатман нишоне ҳаст, ки бар ҳар гунае бошад, ишора ба пайкони найза дорад; 3) матои байрақ ба ҳар рангу навъе, ки бошад, ишора ба пешдомани ҷармини Кова аст, ки ба қасди қиём бар зидди зулму бедод ва адолатҳои афрохтаи шудааст. Минбаъд ҳамчун рамзи пируӣ, расидан ба истиқлолу озодии мутлақ ҳамеша бардошта аст, ҳамеша тахти ниғабони махсус ва ифтихорбарангез қарор дорад.

Маҳз, поси хотири ҳамин хотираи таърихӣ, ҳамин мероси фарҳанги давлатдорӣ парчаммафрозист, ки дар партави сиёсати фарҳангӣ, эҳёсозии хотираи таърихӣ миллат, ташаббусҳои ҳувиятсозӣ мактаби давлатдорӣ Сарвари хирадонӣ меросбари руҳи соҳибдавлатии аҷдодони тамаддунофар, Асосгузори сулҳу ваҳдати миллӣ - Пешвои миллат муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон соли 2006 зими қабули Қонуни Ҷумҳурии Тоҷикистон «Дар бораи рамзҳои Президентии Ҷумҳурии Тоҷикистон» (аз 28.06.2006, №192) тарафӣ фарғат Дирафши қовиёнӣ дар Ливои Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон муҷассас шуд.

Таҳқири рамзҳои давлатии Ҷумҳурии Тоҷикистон, аз ҷумла Парчами давлатӣ, мувофиқи қонунгузориҳои қиноятӣ Ҷумҳурии Тоҷикистон ба ҷавобгарӣ қарор дода мешавад. Ҷавобгариро барои таҳқири Парчами давлатӣ моддаи 342 Кодекси қиноятӣ Ҷумҳурии Тоҷикистон (таҳқири рамзҳои давлатӣ) муқаррар намудааст, ки ҳақди ҷазои он ҷарима ба андозаи то панҷсад нишондиҳанда барои ҳисобҳо ё маҳдуд кардан аз озодӣ ба муҳлати то ду сол ё маҳрум сохтан аз озодӣ ба муҳлати то як солро ташкил медиҳад. Азбаски Парчами давлатӣ яке аз рамзҳои муҳими истиқлолияти миллӣ ва давлатдорӣ муосирӣ мо, таҷассумгари асосҳои таърихӣ ва рамзҳои давлатдорӣ гузаштаи тоҷикон, инчунин, ифодакунандаи мақсаду маором ва орзуи ормонҳои тамоми мардуми Тоҷикистон мебошад, моҳи ноябр соли 2009 Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон бо истифода аз ҳуқуқи ташаббуси қонунгузорӣ хеш доир ба муқаррар намудани Рӯзи Парчами давлатӣ Ҷумҳурии Тоҷикистон азиз ҳамчун рамзи бақои миллат, якпорчагии давлат, ваҳдату ҳамдигарӣ, нағну номуси ватандорӣ ва муҳаббатӣ садоқат ба Ватани аҷдодӣ то абад партавафшон ва роҳнамои наслҳои миллати сарафросу соҳибтамаддун ба сӯйи қуллаҳои мақдун бошад!

Дар майдонҳои ҷанг бо тавонмандӣ ва қорномаҳо бо рамзҳои хоса падиқор меоманданд. Дар баробари эшон номвароне буданд, ки дар лаҳзаҳои зарурӣ омодаи пайкор шарафу шони халқу кишварро дифоъ мекарданд. Вижагии он даврон дар набудани лашкари Ҷирфай ва зуҳури родон ва паҳлавондониста мешавад. Род ба маънии ҷавонмард, доно, бахшанда аз вожаи паҳлави рат (rat) – наҷиб, озода. Ба қавли Асади: **Чу хоӣ, ки шодӣ кунӣ, род бош, ба ҳар қор бо донишу дод бош.** Дар шиноҳӣ ҳақим Фирдавӣ: **Яке паҳлавон буд деҳқоннаҷод, Далери бузургу ҷавонмарду род.** Онҳое, ки дар қорзор пируӣ мешуданд, мавриди парастии қарор мегрифтанд. Номашон аз даҳон ба даҳон ва ба василаи таърихномаҳо аз даврон ба даврон мегузашт. Хар қадоме дар бастагӣ бо шӯҷоат ва бо-варашон соҳиби тоғати худ буданд, ки дар парчами хосашон тасвир мешуд. Асарӣ ҳамин аънаба ба Аврупо нисз расида, ки ритсарҳои аврупоӣ дар ҳулку хислат ҳамон родон ва ҷавонмардонӣ Шарқанд. Дар таърихи миллати мо зуҳури онон ба

рибурз аст ва бо тасвири гуноз – паҳлавон Ҷурос. Вучуд ва қудсӣ дар дирафшонӣ фардӣ риюя мешуд. Дар сурати мағлул гардидани паҳлавон дирафшаш нагун қарда мешуд ва ин хосият ба давлатдорони қадим нисз амалӣ мегардид. Чуноне гуфта шуд, дирафши родон хосият ва аҳамияти маҳдуд дорад дар қиёс бо ливои давлатҳо ва империяҳо. Дирафши қовиёнӣ афзалияти бартаре дорад, ки нишонҳои муборизаи неруҳои неқӣ бар бадӣ, равшани бар зулмот будааст. Дирафши родон ҷойгоҳ ва эътибори вижа дошт. Қосидон аз наздик шудани паҳлавон хабар мебуданд. Дар масофаи ҷаширас вобаста ба ҷойгоҳаш ба иззаташ меқӯшиданд: **Ки Дастан ба наздики Эрон расид, Дирафши ҳумоюн-ш омад падиқ.** **Пазира шудандаш сарони сипоҳ, Саре к-ӯ кашад паҳлавони қулоҳ.** **Чу дастони Сом андаромад ба танг, Пиёда шудандаш ҳамма бедиранг.** Роҳи дарки моҳияти дирафш ва ба ифтихороти ватандорӣ расидан хеле тӯлонӣ буд. Намунаҳои ибтидоӣ бо сохт ва идороти давлатчиҳои нахустин рост меомад. Бе тағйироти сифатӣ дар иҷтимоӣ шакл гирифтани муқаддасот номуҷкин буд. Бо пайдоиши империя-

Аз рӯйи сарчашмаҳои таърихӣ, Дирафши қовиёнӣ аз давраи Фаридун то сукути сулолаи Сосониён маҳфуз буда, зими ҳуҷҷаи арабҳо аз байн рафтааст. Маҳз, поси хотири ҳамин хотираи таърихӣ, ҳамин мероси фарҳанги давлатдорӣ парчаммафрозист, ки дар партави сиёсати фарҳангӣ, эҳёсозии хотираи таърихӣ миллат, ташаббусҳои ҳувиятсозӣ мактаби давлатдорӣ Сарвари хирадонӣ меросбари руҳи соҳибдавлатии аҷдодони тамаддунофар, Асосгузори сулҳу ваҳдати миллӣ - Пешвои миллат муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон соли 2006 зими қабули Қонуни Ҷумҳурии Тоҷикистон «Дар бораи рамзҳои Президентии Ҷумҳурии Тоҷикистон» (аз 28.06.2006, №192) тарафӣ фарғат Дирафши қовиёнӣ дар Ливои Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон муҷассас шуд.

Таҳқири рамзҳои давлатии Ҷумҳурии Тоҷикистон, аз ҷумла Парчами давлатӣ, мувофиқи қонунгузориҳои қиноятӣ Ҷумҳурии Тоҷикистон ба ҷавобгарӣ қарор дода мешавад. Ҷавобгариро барои таҳқири Парчами давлатӣ моддаи 342 Кодекси қиноятӣ Ҷумҳурии Тоҷикистон (таҳқири рамзҳои давлатӣ) муқаррар намудааст, ки ҳақди ҷазои он ҷарима ба андозаи то панҷсад нишондиҳанда барои ҳисобҳо ё маҳдуд кардан аз озодӣ ба муҳлати то ду сол ё маҳрум сохтан аз озодӣ ба муҳлати то як солро ташкил медиҳад. Азбаски Парчами давлатӣ яке аз рамзҳои муҳими истиқлолияти миллӣ ва давлатдорӣ муосирӣ мо, таҷассумгари асосҳои таърихӣ ва рамзҳои давлатдорӣ гузаштаи тоҷикон, инчунин, ифодакунандаи мақсаду маором ва орзуи ормонҳои тамоми мардуми Тоҷикистон мебошад, моҳи ноябр соли 2009 Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон бо истифода аз ҳуқуқи ташаббуси қонунгузорӣ хеш доир ба муқаррар намудани Рӯзи Парчами давлатӣ Ҷумҳурии Тоҷикистон азиз ҳамчун рамзи бақои миллат, якпорчагии давлат, ваҳдату ҳамдигарӣ, нағну номуси ватандорӣ ва муҳаббатӣ садоқат ба Ватани аҷдодӣ то абад партавафшон ва роҳнамои наслҳои миллати сарафросу соҳибтамаддун ба сӯйи қуллаҳои мақдун бошад!

Тоҷикистон Қамол Насрулло, рангҳои сурху сафедаи сабаи Парчами давлатӣ рангҳои ишқу умеду шуқуфонанд, рангҳои нишоту неқӣ ҳимматанд, он рангҳои дурахшонӣ зиндаганд, ки аз онҳо мешавад ҳамма рангҳои дигарро бунёд ниҳод. Парчами мо нишонҳои муҳаббатӣ мо ба башар, ба инсоният аст, ишора ба давлатест ба ошоишгай ва амони тамоми сайёра. Парчами мо нишони руҳи бешикаст ва иродаи мустақаммаи миллати мост, ки аз асрҳо, обу оташи марғбори замонаҳо, овардҳои хунини замонаҳо гузаштаю пойдор мондааст.

АЗ ЗУҲУРИ РОДОН ТО ПАРЧАМИ ДАВЛАТӢ

Давраи Пешдодиён ба Қавиёнӣ рост меояд. Чуноне дар дирафши Рустам тасвири аждаҳои зарринсар буду Афросиёбро парчам сӣё. Чуноне Зол ба Рустам аз Афросиёб худро медиҳад: **Дирафшаш сӣёҳ асту хафтон сӣёҳ, Зи оҳан-ш соид, в-аз оҳан қулоҳ.** Ин ҳамма аз эътиқоди ибтидоӣ сарчашма мегрифт, ки бо ҷонваре таъвам ё ҳомии худ ва авлод мепиндошанд ва ҳам муаррифари паҳлавон буд дар пайкоргоҳ. Чуноне дар достони «Сухроб» Ҳақим Фирдавӣ ба василаи қарамонаш мутаваҷҷеҳи дирафшонӣ родон мегардад. Сухроб аз Ҳаҷир дар ишора ба хаймаҳо ва дирафшонӣ паҳлавон Рустамро ҷӯё мешавад. Мепурсад, ки кист?: **Зада пешӣ у пилпайкар дирафш, Ба наздаш саворони зарринақашф.** Ҳаҷир посухаш медиҳад, ки ӯ Туси Нузар аст. Ва Сухроб боз суол мекунанд, ки дар дирафши бунафш пайкари шер тасвиршуда кист? Посух мекунанд, ки Гударзи Кашвондагон аст. Ва ба пилтане ишора мекунанд, ки пешӣ пардасарояш Ахтари Қовиён ҷилва мекунанд: **Дирафшаш бубин аждаҳонайкар аст, Бар он найза – бар шерӣ зарринсар аст.** Аз Рустам будани пилтан Ҳаҷир қоилад намешавад. Аз дигаронро меғӯяд, аммо аз ишҳои ному шахсияти Рустам худдерӣ мекунанд. Чуноне дирафше бо сурати гурғ – Гев, фарзанди Гударз, паҳлавоне, ки бо дирафши сафед ва шеди тобанда фарзанди шох – Фа-

роҳи локалӣ (маҳдуд, ҳамхунон) парчамҳои нахустин ба вучуд омаданд, ки бо асотир дар пайвандӣ буданд, ҳатто дар Юнону Рум нисз. Парчамҳои нахустин муайянкунандаи тавонмандии ақвоми ҳамхунон дошанд, ки аз тасавуру боварҳо берун метаровид. Метавонист аз он намуна як қавм ё халқ ифтихор дошта бошад, ки бо асотир, дин ва аънаҳоҷаш дар пайвандӣ буд. Бо пайдоиши империяҳо, ки миллатҳои гуногунро дар бар мегрифт, муносибат ба нишону парчам тағйир меёфт. Он ифодагари манфиатҳои сокинони мамлакат мегардид. Чуноне дар замони Ҳахоманишиҳо ба мушоҳида мерасад: **Тибқи маълумоти сарчашмаҳо дар ҷашни Баҳор (Октава) Куруш мардуми империяро даъват кард ва тантанано, пазирии ӯ зери дирафши дурахшон сурат гирифт.** Он рӯзӣ ҷамоиши ҳарбӣ нисз баргузори гардид. Дар асрҳои миёна нишону (гералдика) байрақҳо хоси князҳо ва ҳокимони хурд нисз будаанд. Ба фирқи банда дар Хуросону Вароруд нисз сарзаминҳо ва волиёнӣ алоҳида ҳам дирафш дошанд, аммо ислом ба аънаба зарба зад ва ё намунаҳои ҳамон даврон то имрӯз нарасидааст. Чуноне, рамзи шер дар тасвирҳои Хулғул фаровондад ва ҳокимонаш лақабӣ «Шерони Хатлон»-ро дошанд, аммо дар бораи парчами он, ки шояд буд, маълумот надорем. **Ч. АСРОРИЁН, мудири кафедраи таърихи ҳалқии тоҷикӣ ДМТ**

Давлат САФАР, Шоири халқии Тоҷикистон

АФРОХТА МО ДИРАФШ БАР БОМИ ФАЛАК

Дар хотира мазмуни баланд аст лево, Бар гӯши диплома ҳикмати панд аст лево. Чун боли хаёл пар кушояд рангин, Аз ранги хаёли дипломанд аст лево.

Тоҷаш ба мисоли шуълабарги фонус, Ин тоҷи сари баланди нангу ному. Дар вожаи парчам аст сад нукта ниҳон, Сад маънии бинхуфта ба ҷилди қомус.

Дар ранги сафедаш, ки бувад бахти сафед, Рамз аст ба сабзшаш баҳори уммед. Рӯсурхи мо бувад ба ранги сурхаш, Тоҷ аст ба домани шафақ чун хуршед.

Афрохта мо дирафш бар бони фалак, Бардошта бо левои худ коми фалак. Дар домани атласаш ба зар биништам Сад розу ниёзи хеш бар номи фалак.

Ҳар хурду бузурги ин Ватан хушқолад, Аз парчами қадбаланди мо меболанд. Ҷанонаи гузар паррандаҳои кӯҷӣ Бӯсида дирафши мо, ба рӯ мемоланд.

Замоне ки Тоҷикистон истиқлолият ба даст овард, маориф чун дигар соҳаҳо ҳоли табоҳ дошт. Агар ба масъала аз равзанаи тадқиқ ва таҳлил бигарем, маълум мегардад бисёр муассисаҳои таълимӣ, махсусан дар минтақаҳои қангзада, харобу нобуд гашта буданд. Муассисаҳои боқимонда эҳтиёҷи молиявӣ доштанд. Кам будани маблағгузорӣ дар солҳои аввали истиқлолият муҷиб кам гардидаи маоши омӯзгорон ва чандин мушкили дигари соҳа шуд. Борҳо аз омӯзгорон шундидам, ки он замон ҳамон маоши камро ҳам намегирифтанд. Омӯзгорон пароканда шуда, бисёр хонандагон аз таълим дур монданд. Ин ҳама ба оянда босаодати кишвар хатар маҳсуб меёфт. Хатари маънавий, ки метавонист хоса наврасонро ба сӯи қахлу торикӣ барад.

Ҷамеаҳои мо миёни 183 кишвар ҷойи 21-умро ишғол менамояд. Бо ин далаел сию се соли соҳибистиклолиро метавон марҳилаи сифатан нави рӯшди маориф арзёбӣ намуд. Айни замон дар доираи консепсияи барномаҳои дар соҳа ислораҷ ва навосозӣ бо маром идора дорад. Пеш аз ҳама, барномаҳои таълимӣ дар ҳама зинаҳои таҳсилот таҷвид ва мувофиқ ба талаботи давр гардиданд, ҳатто дар зинаи таҳсилоти томактабӣ. Агар солҳои пештар фаъолияти боғчаҳои бештар ба нигоҳубини кӯдакони синни

англисӣ дар гуруҳҳои ғайритаҷибӣ ҳафта ду маротиба ба кӯдакон таълим дода мешавад. Имсол ҷадвали басти воҳидҳои кории муассисаҳо, ки аз замони шурвай амал мекард, таҷдиди назар шуд. Вобаста ба талаботи замон дар зинаи таҳсилоти миёнаи умумӣ низ тағйироти зиёд ворид гашт. Аз ҷумла, шаклҳои нави муассисаҳои таҳсилоти умумӣ - литсею гимназияҳо ва мактабҳои ҳусусӣ таъсис ёфтанд. Дар муқтаво ва ҷопи иттиҳоти дарсӣ, барномаҳои таълимӣ низ тағйирот ворид шуд, ки ба беҳтар гардидаи

Ҳоло дар соҳа ба истилоҳҳои ҷун «таҳсилоти дуалӣ», «таҳсилоти фосолаӣ», «таҳсилоти рақамӣ», «воҳидҳои кории муассисаҳо», «технологияи иттилоотӣ-коммуникатсионӣ» дар муассисаҳои таҳсилоти миёнаи умумӣ тағйир додани шаклу усулҳои таълим ва ба талаботи давр мутаҷриб намудани мебошад (дар ин шакли таҳсилот диққати асосӣ ба таҳсилоти миёнаи умумӣ равона гашта, инчунин, тамоми зинаҳои дигар таҳсилро фаро ҳамадун гирифт).

МАРҶИЛАИ СИФАТАН НАВИ РУШДИ МАОРИФ

томактабӣ равона мешуд, ҳоло ин муассисаҳо масъулияти ҷиддитаре бар дӯш доранд. Бо назардошти муҳимияти масъала ва ҷалби бештари кӯдакон ба таълим тарбияи шазвор мегарданд. Дигаргунии асосӣ дар ин зинаи таҳсилот он аст, ки имсол ба Қонуни Ҷумҳурии Тоҷикистон «Дар бораи маориф» тағйирот ворид шуд ва он хонандагонро уҳдадор менамояд баъд аз хатми зинаи таҳсилоти умумии асосӣ таҳсилро дар зинаи таҳсилоти миёнаи умумӣ идома диҳанд.

Таълим бетаъсир намонд. Муҳассилони муассисаҳои таҳсилоти миёнаи умумии кишвар ҳамасола дар озмуну олимпиадаҳои минтақавию ҷаҳонӣ шазвор намуда, ҷойҳои ифтихориро ишғол мегарданд. Дигаргунии асосӣ дар ин зинаи таҳсилот он аст, ки имсол ба Қонуни Ҷумҳурии Тоҷикистон «Дар бораи маориф» тағйирот ворид шуд ва он хонандагонро уҳдадор менамояд баъд аз хатми зинаи таҳсилоти умумии асосӣ таҳсилро дар зинаи таҳсилоти миёнаи умумӣ идома диҳанд.

Таҳсилоти дуалӣ ва фосолаӣ ба зинаи сеюми таҳсилот - донишгоҳу донишқадаҳо равона гардидааст. Таҳсилоти фосолаӣ дар донишгоҳҳо ба ҷойи усули анъанавии таҳсилоти ғойбона роҳандозӣ гаштааст. Ин таҷрибаи кишварро мебошад, ки дар соҳаи маориф пешсафанд. Қабл аз пиёда соختани таҳсилоти фосолаӣ коршиносони соҳа онро ҳамаҷониба омӯхта муайян намуданд, ки мутахассисони дар низоми таҳсилоти фосолаӣ дипломи дараҷаи бакалаврро соҳибшуда,

АРЗИШИ БЕБАҲОИ МИЛЛӢ

занди худ моро оғаи меҳнақар, ки барои дифои Ватанамон ҳар нафас бо тамоми вучуд омода бошем.

Парчами давлатии мо на аз ҷиҳати бузургӣ, балки интихоби пурмазмуну файласуфони рангҳои он - сурх, сафед ва сабз низ ифодакунандаи орзуи ормонҳои тоҷикон мебошад. Нақши тоҷ ва ҳафт ситора дар меҳвари он миллати аз қадим соҳибдавлат ва тоҷдор будани моро нишон меҳнақар. Парчам дар давлатсозии давлатдорӣ мавқеи асосӣ дорад. Дар он, пеш аз ҳама, соҳибистиқлолии давлат, сулҳ субот ва дигар аломатҳои инъикоси шудааст. Аз замони қадим дар ҷангу набардҳо парчамдорон пеш лашкар буданд. Ба дастии душман гузаштани парчам нишонаи мағлуб шудани он давлатро дошт. Ин аст, ки дар харитаи сиесии ҷаҳон давлатҳоро бо парчамашон мешиносад.

Ҳамамон, ин рамзи давлатӣ шаҳрвандонро ба сулҳ субот, зиндагии ором ва кӯшиш барои ҳаёти арзаанда, рушди ҳамаҷониба ва соҳибистиқлолии сафарбар менамояд. Дар парчам нишонаҳои муҳиму арзишманди фарҳангии ҳар як халқу миллат, роҳи таърихӣ тайкардаи он ва дигар аломатҳои ифодакунандаи давлати миллати инъикоси меъра дорад. Дар Парчами давлатии Ҷумҳурии Тоҷикистон рангҳои сурх, сафед ва сабз талошу мубориза ва саъю кӯшиши миллати тоҷикро барои озодиву истиқлол, худшиносии меҳанпарастӣ ва ихтиёр намудани зиндагии орому осоишта арзаанда поянда ва осуда ифода менамояд. Парчами мо рамзи бахту саодат, сарсабзӣю хурраи ва сарбаландии миллати давлати тоҷик мебошад. Ҳамчунин, мақсаду ҳадафҳои созандаи ин миллати

тамаддунофарро дар баландтарин минбарҳои созмонҳои минтақавию байналмилалӣ ҷилвагар менамояд. Бинобар ин, эҳтиромии рамзи давлатӣ, аз ҷумла Парчами давлатии Ҷумҳурии Тоҷикистон, уҳдадорӣ ҳар як шаҳрванди мебошад. Бояд ҳар як шаҳрванди Тоҷикистон муҳаббати парчамро, ки инъикосгари ояндаи дурахшони мо мебошад, дар дили худ парварад ва ба ҳеҷ ваҷҳ нисбатнаш беэҳтиромӣ накунад.

Парчами давлатии Тоҷикистон азими мо, ифтихор, нанг ва ҳадаи душман нафар сокини кишвар буда, симои миллӣ ва сиесии онро дар сатҳи ҷаҳонӣ таҷассум мекунанд.

Биноан, Асосгузори сулҳу ваҳдати миллӣ - Пешвои миллат, Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон чунин таъкид кардаанд: «Мо вазифардорем, ки Парчами миллии худро ҳифз намоем, эҳтиромии онро ҳамчун нишонаи давлатдорӣ миллӣ, истиқлолу озодӣ ва арзиши бебаҳоии миллӣ ба ҷо оваришем».

К. СОЛИҲОВ, ӊрдამчи прокурори гарнизони Душанбе

Вақте ки вориди хонаи дӯсти дерин, собиқадори меҳнат, сокини деҳаи Қалъаи нави шаҳри Роғун Абдуҷаббор Содиков шудем, дидем, ки дар тарҳи хонаи у тағйироти ҷиддӣ рух додааст. Инро дарк кард, ки гуфт:

- Хонаҳои кӯҳна барои аҳли хонавода тангӣ кард. Аз роҳи поён замини бекорҳобидаи тарихӣ ҳашар ҳавмор намуда, хонаи истиқоматӣ сохтему барои ӊру дӯстон меҳмонхона. Дар ҷиҳати насту баланди он ниҳили себу нок шинондему дар соҳили дарӊ Шаманд, Пешвои миллат муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон барои мардуми мо шароити хуб муҳайё кардаанд. Обу заминро ба ихтиёрӣ онҳо додаанд, то самаранок истифода баранду зиндагии худро беҳтар созанд.

Баъд аз ин суҳбатҳо лаҳзае хомӯш монду аз гуфтору кирдори акаш шодравон Хуррам Содиков ӊд кард:

- Солҳои Ҷанги Бузургӣ Ватанӣ вай бо хоҳиши худ ба хизмати ҷарбӣ рафт. Дар мубориза бо фашистон қорнамай нишон дод. Ба Ватан баргашта, ба Шайхоӣ ҳаҷаги қишлоқ дохил шуд. Баъд аз хатми он дар Раӊсати ҳоҷаги қишлоқи ноҳия Обигарм қор кард. Пас аз барҳам ӯрдани ноҳия раисии қолхози ба номи Кӯйбичев, котиби ташкилоти ҳиҷбаи ҳоҷаги Қалъаи дашт, муовини мудир

Шуқри Худо, ки писаронам аз рӯи нахаштаи амақашон амал карда, ба мақсад расиданд. Шарбатullo баъд аз хатми мактаби миёна ба факултети ҳуқуқшиносии Донишгоҳи иқтисодии Тоҷикистон дохил шуд. Онро бо баҳои аъло хатм карда, таҳсилро дар аспирантураи Донишқадаи давлатии муносабатҳои байналмилалӣ Москва идома дод. Номзади илмҳои ҳуқуқшиносӣ гардид, аини ҳол ҷонишини раиси коллегияи адвокатҳои «Хуқуқа адолат»-и шаҳри Москва мебошад.

Ҳоқимбек факултети ҳуқуқшиносии Донишқадаи иқтисодии Тоҷикистонро бо дипломи аъло хатм карда, номзади илмҳои сиёсатшиносӣ шуд. Дар вазифарҳои мутахассиси шӯбаи қор бо ҷавонони Донишқадаи иқтисодии Тоҷикистон, мутахассиси-пешбари

ИБОДАТ БА ҶУЗ ХИДМАТИ ХАЛҚ НЕСТ

шӯбаи ташвиқот ва тарғиботи кумитаи ҳиҷбаи ноҳияи Орҷонӣ-қидзеобод (ҳоло Ваҳдат) таъин гардид. Минбаъд раисии қорнамай Файзободро ба уҳда дошт, даҳ соли охир директори совхозии Файзобод буд.

- ӊд дорам, - гуфта ба гап ҳамаҷон шуда. - Солҳо, ки раисии кумитаи назорати халқии ноҳияи Файзобод будаму вай директори ҳоҷагӣ, бо чунин суол ба наздаш омадам. Чӣ мешавад, ки алафи талу теплаҳои гирду атрофро аввал дарза баста, ба ҷойи 8-10 мошин бо як мошин ба фермаҳо қашонда, ба хароҷоти зиёдаи роҳ надиҳем?

- Чаро ин масъаларо аз ман мепурсед? - гуфт ӯ. Шумо таҷрибаи бой доред. Илова ба ин, сардори «Селхозтехника» одами хеле хоксору ташаббусқор аст.

- Ин қор бо осонӣ ҳал намешавад, - изҳор намуд ҳамсуҳбатам. Шумо ин масъаларо ҳал карда метавонед. Агар ташаббус қорнамод, роҳбарони дигар ҳоҷагҳо пайравӣ мекунанд.

Баъд аз чунин гуфтугӯҳо ҳар ду назди сардори «Селхозтехника» рафтаи. Вай симу трактор ҷудо карду сӯби рӯзи дигар дарзабандӣ оғоз ӊфт.

Баъд аз амалии шудани ин иқдоми наҷиб ҳар гоҳе вай маро меид, «Ҳа, додар, боз чӣ гапи нав?» - гуфта мепурсид ва барои пешрафти қор маслиҳатҳои муфид меод.

Хуррам Содиков марди соҳибфарҳангу соҳибэҳтиромӣ диър буд. Боре аъзои бюрои кумитаи ҳиҷбаи ноҳияи Файзобод ҷамъ омаданду котиби аввал Мирзохӯҷа Шоев изҳор намуд:

- Сохтмони қасри фарҳангии ноҳия бинабар набудани маблағи маънаш шудааст. Дар раванди муҳокимаҳои Хуррам Содиков гуфт:

- Набояд сохтмони чунин иншооти барои мардум муҳим ба ҳоли худ монанд. Гуруҳе бояд назди вакили мардумӣ Муҳаммад Осимӣ рафта, муҳимияти сохтани бинои фарҳангро фаҳмонанд. Котиби пурсид:

- Ин қорро қӣ ба ҷо оварда метавонед?

Ҳозирон Хуррам Содиковро мутасаддӣ карданд.

Вай назди олими маъруф рафта, масъалаи бунёди қасри фарҳангро мусбаб ҳал кард. Баъд аз чанде бини иборат аз дуошӯна ба истифода дода шуд.

Хуррам Содиков деҳқони асил буд. Вақти зиёдро дар саҳро бо деҳқонон мегуздоранд. Кӯшиш мекард истеҳсоли ғалла, лаблаба, ҷувориҷаю помидор, ширӯ гӯшт зиёд шаванду ҳоҷагӣ номдор гардад.

- Ҳар боре акаи Хуррам ба хонаи мо меомад, - ба ӊд меорав Абдуҷаббор, - дар сари дастарно фарзандонамро нахашта карда мегуфт:

- Хонед, илму дониш гиред, бе дониш ҷомеа тараққӣ намекунад.

шӯбаи ташвиқоти Даҷстоғи Маҷлиси миллии Маҷлиси Олий, сармутаҳассиси шӯбаи оид ба таъмини асосҳои конститусионӣ, ҳуқуқи озодии инсон, шаҳрванд ва қорнамайи Маҷлиси миллӣ, мушвареи қалони Қоритети Маҷлиси намояндагони Маҷлиси Олий оид ба таъмини ҳуқуқӣ, мудофия ва амният, сармутаҳассиси раӊсати кафолатҳои ҳуқуқӣ инсон фаъолият карда. ҳоло дар Даҷстоғи иҷроияи Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон қор мекунад.

Қорномаи Абдуҷаббор Содиков низ ҷулиб аст. Дар оғоз ба ҳайси қорғари совхозии Қалъаи қашонда, ба хароҷоти зиёдаи роҳ надиҳем? Чаро ин масъаларо аз ман мепурсед? - гуфт ӯ. Шумо таҷрибаи бой доред. Илова ба ин, сардори «Селхозтехника» одами хеле хоксору ташаббусқор аст. Ин қор бо осонӣ ҳал намешавад, - изҳор намуд ҳамсуҳбатам. Шумо ин масъаларо ҳал карда метавонед. Агар ташаббус қорнамод, роҳбарони дигар ҳоҷагҳо пайравӣ мекунанд. Баъд аз чунин гуфтугӯҳо ҳар ду назди сардори «Селхозтехника» рафтаи. Вай симу трактор ҷудо карду сӯби рӯзи дигар дарзабандӣ оғоз ӊфт.

Баъд аз амалии шудани ин иқдоми наҷиб ҳар гоҳе вай маро меид, «Ҳа, додар, боз чӣ гапи нав?» - гуфта мепурсид ва барои пешрафти қор маслиҳатҳои муфид меод. Хуррам Содиков марди соҳибфарҳангу соҳибэҳтиромӣ диър буд. Боре аъзои бюрои кумитаи ҳиҷбаи ноҳияи Файзобод ҷамъ омаданду котиби аввал Мирзохӯҷа Шоев изҳор намуд:

- Сохтмони қасри фарҳангии ноҳия бинабар набудани маблағи маънаш шудааст. Дар раванди муҳокимаҳои Хуррам Содиков гуфт:

- Набояд сохтмони чунин иншооти барои мардум муҳим ба ҳоли худ монанд. Гуруҳе бояд назди вакили мардумӣ Муҳаммад Осимӣ рафта, муҳимияти сохтани бинои фарҳангро фаҳмонанд. Котиби пурсид:

- Ин қорро қӣ ба ҷо оварда метавонед?

Ҳозирон Хуррам Содиковро мутасаддӣ карданд. Вай назди олими маъруф рафта, масъалаи бунёди қасри фарҳангро мусбаб ҳал кард. Баъд аз чанде бини иборат аз дуошӯна ба истифода дода шуд.

Хуррам Содиков деҳқони асил буд. Вақти зиёдро дар саҳро бо деҳқонон мегуздоранд. Кӯшиш мекард истеҳсоли ғалла, лаблаба, ҷувориҷаю помидор, ширӯ гӯшт зиёд шаванду ҳоҷагӣ номдор гардад.

- Ҳар боре акаи Хуррам ба хонаи мо меомад, - ба ӊд меорав Абдуҷаббор, - дар сари дастарно фарзандонамро нахашта карда мегуфт:

- Хонед, илму дониш гиред, бе дониш ҷомеа тараққӣ намекунад.

Ибодат ба ҷуз хидмати халқ нест, Ба сачодаю ҷоману далқ нест.

Рачабалӣ АҲМАДЗОДА, Қорманди шоистаи Тоҷикистон

